

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **spolek Chvalská**, IČO 22887504
sídlem Slatiňanská 934/11, 193 00 Horní Počernice
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

za účasti: **Blooman Development, s. r. o.**, IČO 27936945
sídlem Jankovcova 1595/14, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. MHMP 1031075/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavebního řádu (dále jen „žalovaný“) změnil k jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

odvolání rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 7. 2016, č. j. MCP20 008396/2016/OVUR/Br (dále jen „rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016“). Předmětem rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016 byla změna územního rozhodnutí o dělení pozemku 4129/146 v k. ú. Horní Počernice ze dne 7. 5. 2012, č. j. MCP20 000471/2012/OVUR/Br (dále jen „územní rozhodnutí o dělení pozemku“), změna územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 11. 1. 2006, č. j. 11121/622/05/Ha (dále jen „územní rozhodnutí o umístění stavby“) a změna stavby před jejím dokončením pod názvem Beranka II na pozemcích v k. ú. Horní Počernice. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok I. a II. a potvrdil výrok III. a IV. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2016.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že územním rozhodnutím ze dne 11. 1. 2006 umístil stavební úřad stavbu nazvanou Beranka II na pozemcích v k. ú. Horní Počernice, situovaných převážně podél západní strany komunikace K Odpočinku (místní komunikace III. třídy), z jihu ohraničených komunikací K Berance a ze severu ulicí Tlustého. Záměr obsahoval umístění souboru 8 bytových domů včetně trafostanice, komunikací, chodníků, zpevněných ploch a sítí technického vybavení (řadů a přípojek kanalizace splaškové a dešťové, vodovodu, plynovodu, vedení elektro VN a NN a vedení veřejné sítě elektronických komunikací).
3. Rozhodnutím o změně územního rozhodnutí a o dělení pozemku ze dne 7. 5. 2012, č. j. MCP20 003587/2012/OVUR/Br, bylo místo 8 bytových domů umístěno 95 řadových rodinných domů v obytném areálu a dne 7. 8. 2015 bylo vydáno stavební povolení na stavbu 95 řadových rodinných domů a s nimi související stavbu opěrných stěn v rámci stavby pod názvem „Obytný soubor Beranka II“.
4. Dne 15. 1. 2016 podala společnost Blooman Development, s. r. o., se sídlem Jankovcova 1595/14, 170 00 Praha 7 (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“ či „stavebník“), žádost o změnu územního rozhodnutí o dělení pozemku, změnu územního rozhodnutí o umístění stavby a změnu stavby před jejím dokončením pod názvem „Obytný soubor Beranka II“.
5. Dne 20. 7. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým změnil počet rodinných domů v obytném areálu (snížil počet z 95 na 87), dále změnil jejich podlažnost a uspořádání do skupin. Z této změny vyplývá i změna parcelace a zastavěnosti pozemků, polohy oplocení a situování přístupových cest. Změnám je přizpůsobena i poloha přípojek inženýrských sítí, poloha veřejně přístupných komunikací a opěrných stěn. Výrok I. původního územního rozhodnutí o dělení pozemku ze dne 7. 5. 2012 byl nahrazen v celém rozsahu. Pozemek parc. č. 4129/146 v k. ú. Horní Počernice se nově rozdělil na 87 pozemků pro rodinné domy, 1 pozemek pro komunikace, zpevněné plochy pro parkování, veřejná prostranství, parkově upravené plochy a dětské hřiště a 6 pozemků se rozděluje pro pěší komunikace mezi řadovými domy. Výrok II. původního územního rozhodnutí o umístění stavby byl také nahrazen v celém rozsahu. Dle změněného rozhodnutí se umísťuje 87 řadových rodinných domů, včetně trafostanice, komunikací, chodníků, zpevněných ploch a sítí technického vybavení. Každý z rodinných domů má 1 odstavné stání na svém pozemku, dalších 11 parkovacích stání je umístěno ve střední části obslužné komunikace, 2 parkovací stání v její jižní části. Soubor řadových rodinných domů je ze severní strany dopravně napojen novou komunikací propojující ulici Tlustého s ulicí K Odpočinku. Východním směrem je lokalita dopravně propojena s ulicí K Odpočinku, do níž jsou navrženy i 2 slepé komunikace řešené jako obytná zóna. Výrokem III. stavební úřad změnil trasy komunikace, komunikačních

napojení vjezdů na pozemky rodinných domů, zrušení chodníků mezi parkovacími stáními, to vše v důsledku změny počtu a umístění rodinných domů. Výrok IV. se týkal změny stavby před dokončením – obecná část stavby.

6. Žalobce v podaném odvolání namítl, že platnost územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006, č. j. 18387/1054/05/06-UR (dále také jen „územní rozhodnutí ze dne 17. 7. 2006“), již vypršela, stavebník není nositelem práv a povinností z tohoto územního rozhodnutí, rozhodnutí I. stupně neobsahuje grafickou přílohu a je tedy neúplné, umístění stavby naruší charakter a hodnotu prostředí a pohodu bydlení.
7. Žalovaný odvolacím námitkám nevyhověl a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 25. 5. 2015 již bylo vydáno stavební povolení pro stavbu veřejně přístupných komunikací a jejich součástí č. j. MCP20 005292/2015/OVUR/Br (dále jen „stavební povolení ze dne 25. 5. 2015“), které bylo vydáno na základě územního rozhodnutí o umístění infrastruktury. Rozhodnutí o umístění infrastruktury tedy bylo částečně zkonsumováno a nepozbylo platnosti. Grafická příloha není nedílnou součástí územního rozhodnutí a žalobce s ní byl seznámen při nahlédnutí do spisu. Rozhodnutím I. stupně došlo ke snížení počtu rodinných domů a dotčený orgán (odbor dopravních agend MHMP) vydal k umístění navrhované stavby souhlasné stanovisko. Žalobce je nadto oprávněn hájit toliko veřejný zájem na ochraně životního prostředí, za který nelze považovat námitku vadného převodu práv a povinností z územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006

II. Obsah žaloby

8. Žalobce v žalobě namítá, že dle napadeného rozhodnutí se stavba napojuje na infrastrukturu umístěnou v rámci stavby Byty Beranka – stavba číslo: 0209, umístěné územním rozhodnutím vydaným dne 17. 7. 2006 pod č. j. 18387/1054/05/06-UR. Dle žalobce územní rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006 však již není platné, a proto na něj nelze odkazovat. Jeho platnost sice byla prodloužena do 8. 7. 2013, avšak toto datum již uplynulo a jeho platnost dále nebyla prodloužena. Žalovaný odkazuje na stavební povolení ze dne 25. 5. 2015, ovšem žádost o toto povolení podal stavebník až poté, co uplynula platnost územního rozhodnutí. Nebyly tedy splněny podmínky dle § 93 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný se však touto otázkou nezabýval, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ohledně odkazu žalovaného na řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí o umístění infrastruktury, které mělo být zahájeno žádostí ze dne 28. 6. 2013, žalobce připomíná, že toto řízení stavební úřad pravomocně zastavil usnesením č. j. MCP20 001548/2015/OVUR/Br.
9. Žalobce dále zdůrazňuje, že stavebník (osoba zúčastněná na řízení) není nositelem práv a povinností z územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006. Dne 5. 6. 2014 sice stavebník uzavřel s hl. m. Prahou smlouvu o úplatném převodu investorských práv a závazků, jejímž předmětem je převod části „projektu“ umístěného územním rozhodnutím ze dne 17. 7. 2006, ovšem touto smlouvou nedochází k převodu práv a povinností z územního rozhodnutí, nýbrž pouze k převodu autorských práv a obdobných práv k projektové dokumentaci. Převod veřejných práv a povinností je totiž možný výhradně uzavřením veřejnoprávní smlouvy dle § 162 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k níž musí dát navíc souhlas správní orgán. Žalovaný se touto námitkou odmítl zabývat s odůvodněním, že se nejedná o námitku související se zájmy, které je žalobce oprávněn v řízení hájit. Žalobce naopak zdůrazňuje, že se jedná o rozsáhlý záměr 87 rodinných domů, a proto

otázka jeho dopravního napojení je klíčová. Jedná se o projekt budovaný na „zelené louce“, tj. bez adekvátní dopravní infrastruktury, která bude muset být napojena na stávající dopravní síť. Stávající přístupové komunikace přitom vedou obytnými čtvrtěmi, které jsou již nyní zasaženy okolní nadměrnou dopravou. Otázka dopravního napojení tedy bezpochyby souvisí se zájmy ochrany přírody a krajiny. Žalovaný se námitkou žalobce věcně nezabýval a jeho odůvodnění je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

10. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2016 v části měnící územní rozhodnutí o umístění stavby je dle žalobce neúplné, neboť neobsahuje grafickou přílohu dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Důvodnost této námitky je potvrzena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29. Žalobce považuje za mimoběžný odkaz žalovaného na § 92 odst. 4 stavebního zákona, neboť jeho námitka se týkala náležitostí územního rozhodnutí, které u rozhodnutí I. stupně chyběly. K tvrzení, že § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. neřeší doručování dané přílohy, žalobce uvádí, že je pravdivé, neboť ani není důvod, aby zde bylo doručování upraveno. Doručování upravuje správní řád a stavební zákon. Nerozhodný je i odkaz žalovaného na možnost nahlížet do spisu, neboť žalobce nenamítal porušení tohoto práva. Žalobce připomíná, že grafická příloha je informací zásadní důležitosti o stavbě a jejích podmínkách, která nemůže být nahrazena pouze slovním popisem. Žalobce rovněž ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 70/97 namítá, že byl zkrácen na právu na příznivé životní prostředí.
11. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že platnost územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006 byla prodloužena rozhodnutím vydaným dne 5. 6. 2009 pod č. j. 14215/752b/4/09, které nabylo právní moci dne 8. 7. 2009. Následně byla jeho platnost opětovně prodloužena do 8. 7. 2013. Dne 28. 6. 2013 byla podána žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, čímž se zastavil běh lhůty platnosti ve smyslu § 93 odst. 3 stavebního zákona. Řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí zahájené dne 28. 6. 2013 bylo zastaveno usnesením stavebního úřadu ze dne 29. 1. 2015, č. j. MCP20 001548/2015/OVUR/Br. Dne 9. 9. 2013 byla podána žádost o povolení stavby veřejně přístupných komunikací a jejich součástí prováděných v rámci stavby nazvané obytný soubor BERANKA II, na základě níž vydal stavební úřad stavební povolení ze dne 25. 5. 2015. Žádost o vydání stavebního povolení byla podána dne 9. 9. 2013, tedy v době platnosti územního rozhodnutí o umístění infrastruktury. Územní rozhodnutí o umístění infrastruktury tedy bylo částečně zkonsumováno a v souladu s § 93 odst. 3 a 4 stavebního zákona nepozbylo platnosti.
13. Ohledně námitky převodu veřejných práv a povinností na stavebníka žalovaný opakuje, že se nejedná o námitku, kterou by byl žalobce oprávněn vznést podle § 70 zákona č.

114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

14. Dále žalovaný zdůrazňuje, že grafická příloha (situační výkres v měřítku katastrální mapy) není přílohou územního rozhodnutí ve smyslu její nedílné součásti. Ustanovení § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. přitom neřeší způsob doručování územního rozhodnutí. Z obsahu spisu vyplývá, že stavební úřad opatřením ze dne 18. 4. 2016, č. j. MCP20 006496/2016/OVUR/Br, oznámil zahájení spojeného řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům a stanovil lhůtu 15 dnů od doručení oznámení k seznámení se s podklady a uplatnění námitek. Žalobce byl o změně záměru řádně informován informací pro spolky ze dne 2. 3. 2016. Všichni účastníci řízení tedy měli možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, včetně výkresové dokumentace a situačních výkresů. Z toho vyplývá, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-86, a dodává, že napadeným rozhodnutím byl snížen počet umísťovaných rodinných domů z 95 na 87, a jednalo se tedy o příznivější změnu k okolnímu prostředí.
15. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
17. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí rozčlenil žalobní argumentaci do tří následujících okruhů: a) Aktivní legitimace žalobce, b) Platnost územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006, c) Grafická příloha územního rozhodnutí.

IV. a) Aktivní legitimace žalobce

19. Pro posouzení předmětné žaloby je předně klíčové, jaké námitky žalobce lze označit za přípustné, pokud je žalobce spolkem, který byl účastníkem územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, dle něhož účastníky územního řízení jsou osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. K uvedené problematice existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud v následujících bodech vychází (viz např. žalovaným citovaný rozsudek ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 49, nebo rozsudek ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96).
20. Podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý má právo na příznivé životní prostředí.
21. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

22. Dle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (...) podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
23. Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana přírody uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Podle odstavce 2 věta první občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle odstavce 3 je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení.
24. Účastenství spolku ve správním řízení dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se odvíjí od naplnění dvou kumulativních podmínek. Musí se jednat o spolek, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Současně musí jít o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Pojem ochrany přírody a krajiny je legálně definován v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něž se ochranou přírody a krajiny „rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny“. Při výkladu tohoto pojmu je třeba postupovat systematicky a vycházet i z odstavce druhého téhož paragrafu, v němž jsou demonstrativně vyjmenovány hlavní prostředky, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována. Tyto prostředky jednoznačně konkretizují a poukazují na hlavní oblasti a zájmy, jimž je při ochraně přírody a krajiny nutno věnovat pozornost. Podle § 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny zajišťována mimo jiné „spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny“.
25. Spolkům, které odvozují svoji účast ve správním řízení z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy přísluší hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem. Podle rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, „účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny“. Jiné zájmy mohou environmentální spolky hájit pouze v případě, že s ochranou přírody a krajiny souvisí alespoň nepřímo. Spojitost musí být buď zjevná, nebo musí vyplývat z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně ji musí spolek prokázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 42, blíže viz též VOMÁČKA, V. a kol. Zákon o ochraně přírody a krajiny. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 539).

26. Spolky jsou přitom předně oprávněny vznášet námitky procesně právního charakteru ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011 - 274, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 As 173/2012 - 65, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295). Na základě závěrů Ústavního soudu, že environmentální spolky se mohou domáhat nejen svých procesních práv, ale i práv hmotných (nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), se Nejvyšší správní soud musel vypořádat se svou dřívější judikaturou, která označovala environmentální spolky za pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimaci zakládá tvrzení o zkrácení na procesních právech (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, Nejvyšší správní soud dovodil, že závěry ohledně dotčení ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s. V důsledku judikatury Ústavního soudu již proto nelze environmentální spolky pojímat jako pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimace se odvíjí od jejich účastenství ve správním řízení. Za splnění Ústavním soudem a správními soudy vymezených podmínek se mohou přímo domáhat ochrany svých hmotných práv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 3 As 13/2015 - 200, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 As 182/2016 - 28, blíže viz též VOMÁČKA, V, ŽIDEK, D. Omezení účastenství ekologických spolků: Pyrrhovo vítězství stavební lobby. České právo životního prostředí, 2017, roč. 45, č. 3, s. 36 a násl.).
27. Rozsah žalobních námitek je nicméně úzce spjat s námitkami, které bylo možné uplatnit ve správním řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 9 As 10/2012 - 22, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, či ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83). Byl-li spolek (žalobce) účastníkem správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je oprávněn v řízení před správními soudy vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. To znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlázele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem a účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních.
28. Jestliže soud posoudil předmětnou námitku žalobce s ohledem na výše vyřčené, dospěl k závěru, že závěry žalovaného ob stojí.
29. Soud předně uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení jasně a konkrétně specifikoval, jakým způsobem je záměr změny stavby způsobilý zasáhnout do jeho zájmů. Žalovaný přitom jeho námitky v rámci odvolacího řízení shledal obecně přípustnými a věcně se jimi vypořádal. Jedinou výjimkou byla námitka, dle níž stavebník nebyl nositelem práv a povinností z územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí I. stupně uvedl, že „podstatnou námitkou týkající se nemožnosti umístění navrhované (změny) stavby je narušení charakteru a hodnoty prostředí a pohody bydlení ve stávajících rodinných domech v důsledku navýšení dopravní zátěže území v kombinaci s nevhodným napojením stavby na dopravní infrastrukturu. (...) Navrhovaná

výstavba bude znamenat výrazný nárůst dopravního zatížení stávajících ulic Tlustého (v části od ulice Třebešovská) a Třebešovská, které jsou zde řešeny v režimu obytná zóna a je s nimi počítáno pouze pro mírný provoz stávajících obyvatel a služeb. V ulici Tlustého navíc sídlí domov s pečovatelskou službou, jehož vchod ústí přímo do ulice, přičemž zde zcela chybí chodník a parametry komunikace nejsou na nárůst komunikace provozu připravené (komunikace je zde velmi úzká). V Třebešovské ulici je dále mateřská školka a navýšení provozu v jejím bezprostředním okolí není rovněž vhodné“. Dle žalovaného tato námitka nesouvisela se zájmy vytyčenými zákonem o ochraně přírody a krajiny a jako takovou ji odmítl věcně vypořádat.

30. V předmětné odvolací (i žalobní) námitce žalobce argumentoval, že řádný převod práv a povinností z územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006 měl přímý vliv na realizovatelnost dopravního napojení daného záměru (stavebník by nemohl záměr realizovat, pokud by nebyl nositelem práv z územního rozhodnutí ze dne 17. 7. 2006). Otázka vybudování dopravní infrastruktury přitom nepochybně souvisí se zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť vlivy dopravy (hluk, znečišťující látky v ovzduší, prašnost atd.) se negativně dotýkají přírody, stejně jako člověka; budování nových komunikací též nepochybně ovlivňuje přírodu i krajinu. Soud však zdůrazňuje, že i přes tuto zdánlivou souvislost s ochranou přírody a krajiny, se nejedná o přípustné námitky dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. V již citovaném rozsudku sp.zn. 7 As 303/2016 Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že ani důsledky dopravní zátěže, či zatížení silničního provozu atp., nespádají pod zájmy, které jsou uvedeny v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody, resp. mezi zájmy, které jsou oprávněny chránit občanská sdružení. To potvrzuje i rozsudek ze dne 3. 4. 2011, č. j. 1 As 7/2011 - 397, dle něhož ani námitky v oblasti ochrany před hlukem nelze uplatnit na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, protože je nelze podřadit pod předmět tohoto zákona tak, jak je vymezen v ustanovení § 2 (viz rozsudky NSS č. j. 3 As 21/2006 - 94; č. j. 3 As 8/2005 - 118; č. j. 9 As 88/2008 - 316). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 - 96, pak ani námitky spojené se znečištěním ovzduší, které samo o sobě složkou životního prostředí chráněnou zákonem o ochraně přírody a krajiny není, lze uplatnit pouze ve vztahu k dopadu znečištění na rostliny či vodní toky (jakožto nepřímý vliv na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny), nikoli obecně ve vztahu k ochraně životního prostředí či ochraně veřejného zdraví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53).
31. S ohledem na citovanou judikaturou soud shledal, že žalobce nebyl oprávněn namítat nezákonnost převodu práv a povinností na stavebníka, resp. nevhodnost napojení stavby na dopravní infrastrukturu, neboť uvedené okolnosti neměly dopad do jím chráněných zájmů dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato námitka tedy nebyla přípustná a žalovaný ji neměl povinnost věcně vypořádat, neboť s námitkami spolu, který své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí. V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80). A takto žalovaný postupoval.

IV. b) Platnost územního rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006

32. Dle § 93 odst. 3 věty první stavebního zákona „dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví“.
33. Dle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona „územní rozhodnutí nepozbývá platnost, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru“.
34. K tomuto žalobnímu bodu soud nejprve podotýká, že žalobce námitku, dle níž územní rozhodnutí o umístění infrastruktury ze dne 17. 7. 2006 pozbylo platnosti, vznesl již ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaný se jí zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Soud proto vyšel z odůvodnění napadeného rozhodnutí a ověřil správnost úvah žalovaného.
35. Územní rozhodnutí o umístění infrastruktury bylo vydáno dne 17. 7. 2006 a nabylo právní moci dne 21. 8. 2006. Jeho platnost byla dvakrát prodloužena, a to nejprve rozhodnutím ze dne 5. 6. 2009, č. j. 14215/752b/4/09 (právní moc ke dni 8. 7. 2009) a dále rozhodnutím ze dne 6. 6. 2012, č. j. MCP20 006649/2012/OVUR/Br (právní moc ke dni 18. 3. 2013). Tímto rozhodnutím byla platnost územního rozhodnutí o umístění infrastruktury prodloužena do 8. 7. 2013.
36. Dne 28. 6. 2013 (tedy v době platnosti územního rozhodnutí) byla podána žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí o umístění infrastruktury, čímž se zastavil běh lhůty platnosti územního rozhodnutí v souladu s § 93 odst. 3 stavebního zákona. Z uvedeného vyplývá, že lhůta platnosti územního rozhodnutí v důsledku podání žádosti o její prodloužení přestala běžet a její běh pokračoval poté, co bylo ukončeno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. V řešeném případě bylo řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí zahájené dne 28. 6. 2013 zastaveno dne 29. 1. 2015 usnesením stavebního úřadu o zastavení řízení č. j. MCP20 001548/2015/OVUR/Br.
37. Dne 9. 9. 2013 byla podána žádost o povolení stavby veřejně přístupných komunikací a jejich součástí prováděných v rámci stavby nazvané obytný soubor BERANKA II, na základě níž vydal stavební úřad dne 25. 5. 2015 stavební povolení č. j. MCP20 005292/2015/OVUR/Br, které nabylo právní moci dne 23. 6. 2016. Z uvedeného vyplývá, že žádost o povolení stavby veřejně přístupných komunikací byla podána v době platnosti územního rozhodnutí o umístění infrastruktury, čímž bylo toto územní rozhodnutí částečně zkonsumováno a v souladu s § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nepozbylo platnosti. Žalobní námitka tedy není důvodná.
38. Soud sice uznává, že žalovaný se námitkou platnosti územního rozhodnutí o umístění infrastruktury v napadeném rozhodnutí zabýval spíše zkratkovitě a podrobně se k dané otázce vyjádřil až ve svém vyjádření k žalobě. Přesto je však z napadeného rozhodnutí seznatelné, že dle jeho názoru územní rozhodnutí nepozbylo platnosti s ohledem na pravomocné stavební povolení ze dne 25. 5. 2015 a platnost územního rozhodnutí byla prodloužena na základě žádosti podané dne 28. 6. 2013, která v souladu s § 93 odst. 3 stavebního zákona způsobila stavení lhůty jeho platnosti. Napadené rozhodnutí proto nelze v této části označit za nepřezkoumatelné.

IV. c) Grafická příloha územního rozhodnutí

39. Konečně se soud zabýval otázkou, zda rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2016 v části, v níž mění územní rozhodnutí o umístění stavby, je neúplné, pokud neobsahuje grafickou přílohu dle vyhlášky č. 503/2006 Sb. Ani tato námitka není důvodná.
40. Dle § 92 odst. 4 stavebního zákona věty první „po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí stavební úřad doručí žadateli stejnopis písemného vyhotovení územního rozhodnutí opatřený doložkou právní moci spolu s ověřenou grafickou přílohou, kterou tvoří celková situace v měřítku katastrální mapy, popřípadě další vybraná část dokumentace“.
41. Dle § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. „grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 1 k vyhlášce o dokumentaci staveb (...)“.
42. Mezi stranami je v zásadě nesporné (a nasvědčuje tomu i obsah správního spisu), že grafická příloha (tj. situační výkres v měřítku katastrální mapy) nebyla k rozhodnutí stavebního úřadu přiložena a ani spolu s ním nebyla žalobci doručena. Přitom v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu platí, že stavební úřad může slovní popis umísťované stavby a její parametry doplnit odkazem na dokumentaci. Grafická příloha územního rozhodnutí pak tvoří jeho součást, musí k němu být připojena a účastníkům územního řízení doručena (viz např. žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29). Nejvyšší správní soud však rovněž opakovaně dospěl k závěru, že v situaci, kdy grafická příloha nebyla účastníkům doručena, není namístě zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, protože jeho pochybení nezkrátilo práva účastníka, pokud byl s dokumentací prokazatelně seznámen.
43. V tomto smyslu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-86, uvedl, že *„dokumentace, na kterou stavební úřad odkazoval a která tvořila grafickou součást výroku, je obsažena ve správním spise. Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom toho, že tato dokumentace není ve spise zařazena (připojena) přímo u rozhodnutí stavebního úřadu a nic nenasvědčuje tomu, že byla stěžovatelce zaslána spolu s rozhodnutím. Nejvyšší správní soud však neshledal v tomto pochybení důvod pro zrušení napadeného rozsudku a potažmo i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť mu nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že se stěžovatelka s dokumentací řádně seznámila“*.
44. Obdobná situace přitom nastala i v nyní řešeném případě. Je sice pravdou, že grafická příloha nebyla doručena žalobci spolu s prvostupňovým rozhodnutím, zároveň je však třeba vzít v potaz, že žalobce měl možnost seznámit se s obsahem celého spisu, jehož součástí jsou i situační výkresy (tj. grafická příloha ve smyslu § 92 odst. 4 stavebního zákona). Rozhodnutí stavebního úřadu nadto ve výroku na grafickou přílohu výslovně neodkazuje, ale naopak podrobně popisuje parametry umísťované stavby.
45. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad oznámením ze dne 18. 4. 2016, č. j. MCP20 006496/2016/OVUR/Br, vyrozuměl účastníky řízení (včetně žalobce) o zahájení spojeného řízení a stanovil lhůtu 15 dnů od doručení tohoto oznámení k seznámení se s podklady a uplatnění námitek a závazných stanovisek. Žalobce byl o změně záměru řádně informován podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny dne 2. 3. 2016 (doručeno dne 4. 3. 2016) a k řízení se přihlásil písemností doručenou stavebnímu úřadu dne 11. 3. 2016. Žalobce měl tedy možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí,

tedy i situačními výkresy, přičemž obsah správního spisu svědčí o tom, že svého práva využil (viz protokol o nahlížení do spisu ze dne 30. 11. 2016, 9. 6. 2017 a 22. 6. 2017). Z uvedeného tedy vyplývá, že postupem stavebního úřadu nebyl zkrácen na svých právech a nedoručení grafické přílohy nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr

46. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. května 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

